

ката по снѣжния баиръ. Тукъ сж минавали хора, но едриятъ снѣгъ бързо затрупва следитѣ. Край насъ баирътъ бѣше цѣлия затрупанъ, само следи отъ птичи крачка личеха и понѣкога се мѣркаше още по-затрупанъ храстъ. Едва изваждахъ краката си отъ снѣга. Следъ дълго ходене превалихме баира и видѣхъ долу, отъ другата му страна, сгушеното село, потънало въ димъ и мъгла. Тамъ живѣеше леля ми.

Снѣгътъ престана, грѣйна хладно слънце, изъ селото кукуригаше пѣтелъ. Влѣзохме въ затоплената хижа на леля, посрещнати отъ роднинитѣ.

— Какъ си тръгнала въ това време?

— Какво да правя — нѣма прашинка брашно.

— Господи! И детето си повела . . .

— Той вече е голѣмъ. Нали чедо?

Тя ме погледна — всички се загледаха въ менъ. Отъ калпачето ми капѣше разтопенъ снѣгъ, странитѣ и ушитѣ горѣха. Ядохме съ майка и още веднага тръгнахме обратно.

— Отдѣхнете си, кжде бързате?

— Чакатъ ни малкитѣ. Нали довечера е бѣдни вечеръ? Самички останаха. Майка праметна дветѣ пълни торби презъ рамената си, азъ се увихъ пакъ и поехме по високия баиръ. Леля ни изпрати до нѣкжде, посочи ни пѣтя и се върна. Изведнажъ извика подире ни:

— Все къмъ онова дърво, на върха дето е! Натамъ вървете, пѣтя да не сбъркате! Майка вървѣше напредъ, наведена отъ тежкитѣ торби по стръмния баиръ, врата ѝ се бѣше опъналъ, отъ устата ѝ струеше топла пара. Дълбокиятъ снѣгъ правѣше мжченъ вървежа ѝ; тя често се подхлъзваше и падаше по колѣне въ снѣга. Не видѣхме,